

[Clausager.]

kan komme ind paa andre Veje — ja, saa maa de Herrer selv have Ansvaret for det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Steen har Ordet for en kort Bemærkning.

Steen: Jeg har ikke ønsket at fordreje noget af, hvad det ærede Medlem Hr. Clausager har sagt, men det staar for mig i min Erindring saaledes, at det ærede Medlem i sin første Tale sagde, at han ikke, som man havde tillagt ham det, havde sagt, at alle Ordninger skulde væk; nej, han havde tilraadet, at man, som Forholdene nu laa, gik det hele igennem, saa paa det og undersøgte, hvad af det man havde Fordel af. Og saa gik jeg virkelig ud fra, at denne Sondring skulde bruges til at afvikle det, man ingen Fordel havde af, og beholde det, man havde Fordel af. Men hvis det modsatte er Tilfældet, beder jeg blot det ærede Medlem sige det. For at faa Klarhed over Spørgsmaalet — en Klarhed, som alene det ærede Medlem kan give, det er jo ham, der har rejst Problemet — beder jeg det ærede Medlem sige os, hvilke Ordninger han ønsker at beholde, og hvilke han ønsker at komme af med. Det kan ikke være et Spørgsmaal, der kommer bag paa ham, han har jo gaaet og tumlet med det længe, og det er, som sagt, ham selv, der har rejst Debatten her.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: Naar man stiller Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Clausager, faar man aabenbart ikke noget Svar, men jeg maa forstaa det ærede Medlems sidste Udtalelser saaledes, at den eneste Ordning, som det ærede Medlem mener er nødvendig, er Svinereguleringen, saadan maa jeg forstaa det. Det kan da ikke være saadan, at Sukkerordningen og Kartoffelmelsordningen f. Eks. begrundes paa Forholdene i Udlandet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning, og hermed er det Slut med de korte Bemærkninger, og vi gaar over til Talerlisten.

Clausager: Jeg sagde vistnok i mit første Indlæg, at vi skulde efter nøje Undersøgelse gøre os klart, hvor meget Ordningerne betød, og de Ordninger, der betød

lidt eller intet, maatte vi hellere afvikle, saadan som de blev misbrugt imod os. Jeg forlanger ingen Betaling for det, for jeg er tilbøjelig til at tro, at de skader Landbruget mere, saadan som Regeringspartierne misbruger dem imod Landbruget. Men jeg er heller ikke bange for at lade Ordninger, der betyder noget, falde, naar de Herrer lader deres falde, saa meget deraf, der kan og bør undværes. Det er det System, jeg vil have begyndt paa jo før jo hellere, selv om der ryger noget af vort med.

Kjør: Jeg skal først tillade mig at henvende nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Kirkeminister, der synes at være forundret over, at jeg baade i Fjor og i Aar har beskæftiget mig med Spørgsmaalet om Tilskud til Tolstrup Kirke, thi, siger Ministeren, Sagen fik jo i og for sig sin Afgørelse i Sommeren 1933. Heroverfor vil jeg gerne sige, at naar jeg rejste Spørgsmaalet under Finanslovdebatten i Fjor, var det ud fra den Opfattelse, at Sagen ikke var afgjort, og jeg støttede denne min Opfattelse paa den Omstændighed, at Ministeren i Sommeren 1936 besøgte Kirken og forhandlede med Menighedsraadet om Sagen. Den Forhandling, der da førtes, overværede jeg; og det var mit saavel som de øvrige tilstedeværendes Indtryk, at Sagen vil laa lidt haardt, men at den paa ingen Maade var afsluttet. Og hvis den var det, saa maa jeg tillade mig at spørge Ministeren: Hvad var da Hensigten med Besøget i Tolstrup i 1936? Skal det betragtes nærmest som en Udflugt? Og er dette Tilfældet, saa maa jeg spørge videre: Vilde det da ikke have været rimeligere, om man ikke havde ulejliget Menighedsraadets Medlemmer i den Anledning?

Men hvorom alting er, jeg handlede i god Tro, da jeg rejste Sagen i 1936, og naar jeg har taget den op igen i Aar, hænger det sammen med, at Ministeren paa det Finanslovsforslag, som vi her behandler, har stillet Forslag om at yde Tilskud i et Tilfælde, som er ganske analogt med det i Tolstrup foreliggende. Jeg ved vel, at Ministeren har forsøgt at opstille de to Tilfælde som vidt forskellige, men det forekommer mig uden synderligt Held. Der er nemlig kun den Forskel mellem de to Forhold, i Tolstrup og i Nees, at man paa det førstnævnte Sted har vist større Offervilje fra Befolkningens Side og som Følge deraf ogsaa har stillet mindre Krav til det offentlige. Til denne Forskel vil Ministeren ikke tage noget Hensyn, og det forlanger jeg heller ikke for mit Vedkommende han skal. Det eneste,